

ناول

گاوندی

Ketabton.com

لیکوال: محمد صمیم (فیض)

دیزاین: محمد کریم (فیضی)

شمیرہ: ۰۷۶۴۱۷۲۶۷۹/۰۷۸۳۵۳۳۴۱۶

د ڪتاب پيژندنه

د ڪتاب نوم.	گاونڊي (ناول)
ليکوال.	محمد صميم (فيضي)
پڙاينر.	محمد ڪريم (فيضي)
د چاپ ڪال.	۱۴۰۲/۱/۲۸
د ليکوال شميره.	۰۷۸۴۰۰۳۱۵۷
د پڙاينر شميره.	۰۷۸۳۵۳۳۴۱۶
د ڊيزاينر برينڊناليڪ.	Karimullahfaizi3@gmail.com

که چيري تاسي غواري خپل ڪتابونه ته ڊيزاين ورکري

۰۷۸۶۷۸۸۴۰۵

نوله موڙ سره په تماس کي شي....

ڊالی دی وی!

زما گران پلار او خوږی مور جانی ته
چی تل یی پر ما زیار ویستی او زه یی هسولی یم

ګاونډی (ناول)

و و نه وو کلونه پخوا په یو ښکلي کلي کی خلک اوسیدل
د دی کلي خلک ټول خواري کښه خلک ول یعنی هر چا به جلا جلا دندې درلودلې
څوک پکی ترکان و څوک به خټگر و او همداسې نور
په یاد کلي کې د دولت له طرفه هیڅ کوم ډول کومک نه و شوي
لکه داسې پکی مرکزي کلینیک نه و ښوونځی و خو د یاد کلي
نه یو څه اندازه لری و نو خلک به ورسره ډیر په ستونزه کی ول
نو ددغه کلي نوم وو محسین آباد.
په دغه کلي کی موږ هم ژوند کوه کله چی تازه موږ په دی کلي کی ځمکه اخیستو
نو شاوخوا ډیر لږ کورنه ول چا جوړ کړی
ول او چا تازه آبادی پکی کوله خو خیر موږ هم ورو ورو پکی آبادي پیل کړه
د انګر نه دیوالونه مو چارپیر کړل پلار می یو فلز کار ته ویلي و
چی زما د کور لپاره دروازه جوړه کړه هغه ته دی
هم خدای خیر ورکړي یوه ښایسته دروازه یی جوړه کړی وه .
راموړه او دروازه مو ودروله نور به رو رو داخل د انګری کوتی جوړی کړی ښه
ښایسته رنگ او روغن مو ورته ورکړ بیا ورته ورغلو ژوند همداسې تیریدو
زه هم د اوه کلو شوم پلار جان می په
ښوونځي کی شامل کړم کتابونه او کتابچی او نور د اړتیا سامان راته واخیست.
زه به هم ښوونځي ته ډیر په شوق تلم خو زه دی کلي ته نوی راغلی وم
نو زه ما سره نور ملګري نه و خو ورو ورو نوي ملګري می پیدا کړ.

ځاوندی (ناول)

هره ورځ به ښوونځي ته تلم او را تلم په دی کی پوره دری کاله تیر شو

زه هم په دریم ټولگی کی شوم

یوه ورځ ښوونځي نه راغلم ډوډی می وخوړه دیوال ته می ډډه ووهله
په دی وخت کی دروازه ټک ټک شوه زه ووتلم دروازه می خلاصه کړه

گورم چی یو ښایسته جنی توری سترگی خرمایی ویښته
سپین مخ لکه د څوارلسمی سپوږمی

هغه سلام واچوه ما هم علیکم کړ ما ورنه پوښتنه وکړه
تاسو څوک یاست او دلته څه کوی؟

هغی وویلی: موږ نوی کډه راوړی زموږ په کور کی
څاه نشته ځکه ستاسو د کور ور مو وټکوو ما ویل چی تاسو څاه نه اوبه یوسم.

جنی هم زما په عمر وه زه هم په منډه لایم
کوټی ته مور جانه می لږ څه سابه پاکولی ورته می وویلی:

موری زموږ کور ته اوبو پسی زموږ نوی ځاوندی
راغلی مور می هم راغله ورته یی وویل:

ستری مشی لوری پخیر راغلی هغی هم ورته وویل خیر
یوسی مور می تری پوښتنه وکړه چی ستاسو کور چیرته دی
هغی جنی وویل:

همدغی کوڅی په بر سر کی زموږ کور دی.

بیا می مور وویل: ستا نوم او د کوم ولایت نه راغلی یی؟

هغی وویل: زما نوم زهرا ده او موږ د ننگرهار نه نوی کډه راوړی دی کلي ته.
مور ورته وویل:

ګاونډی (ناول)

تاسو څو کسه په کورنۍ کې یاستی؟

هغی وویل:

موږ دوه خویندې او درې ورورنې یو مشر ورور می په ننګرهار

کې پوهنتون وایي.

هغی پسی می دوه نور ورورنې ښوونځي ته ځي. زه هم په دریم ټولګي کې زده

کړه کوم بله خور می وږه ده او پلار می د دولت افسر دی.

مور وویل:

ماشالله خدای مو همداسی کامیابه لره هغی هم مننه وکړه

او سطل یی پک کړه او ولاړه خپل کور ته .

زه همداسی هره ورځ به می ملګرو سره ښوونځي ته تلم او راتلم

او پس له ښوونځي کله به می له ملګرو سره لوبو ته تلم ورځی او شپې به می

خپل درسونه سره بوخت وم زما نو د موبایلو جوړلو سره زیاد شوق وو

ما می پلار جان ته وویل:

پلاره خیر دی پس له وخته زه غواړم د موبایلو جوړلو مستریتوب زده کړم ما په

ښار کې د کوم مستري سره شاګرد کړه پلار می هم را سره ومنله.

زه یی بوتلم ښارته هلته یی یو ملګری چی نوم یی استاد صدیق وو

زه یی شاګرد کړم پس له ښوونځي نه به د موبایلو ورکشاپ ته تلم خو یو میاشت

وشو ما هم د هر ډول موبایلونه ترمیم کول لږ لږ زده کړي وو.

استاد هم پر ما ډیر پام کوو کله چی کور

ته راغلم نو سلام می واچوه د مور جانی نه می پوښتنه وکړه؟

چی موری هغه زموږ ګاونډی اوس هم اوبو پسی راځي او کنه .

گاونڊي (ناول)

مور وويل:

هو ڇويه راڻي زه به ورته ڏير

خوشحاله شوم چي ڇه شڪر دي چي اوبه خو وري.

خو ورڻي او شپي تيريدى زه لڙ لڙ زلمي شوم خو خپل درسونو ته به مي هم پام

ڪوه ڊ ڏٺور نيم مياشتني آزموي نه هم پيل شوه ڊ شپي لخواه به مي ورته مطالعه

ڪوله. په آزموي نو ڪي به مي ٻنه پارچي حلولي آزموي نه هم ٻنه پاي ته ورسيدى.

درى ورڻي رخصتي شوه ما ويل:

ٻنه نو په دي درى ورڻو ڪي به هغي زهرا جاني

ته ڊ ميني ليڪ وليڪه خو سل زره مي ورته يو ڪرو او ورته داسي مي وليڪل:

السَّلامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ.

پس له سلام نه خدای دي وکري چي روغ او جوړ اوسي. بيا مي ورته ڊا بيت

وليڪه.

(ڊنگه ونه جگه پوزه غتي سترگي)

(ٻنڪلاگاني خو په تا باندي تمام دي)

نور مي ورته وليڪل:

هغه اوله ورڻ چي زموږ ڪور ته اوبو پسي راځلى وي پس له همغي ورڻ

نه ما پر تا زره و بايله نو زه درته صفا وايم چي زهرا جاني مينه ڊر سره لرم.

که ستا هم زما په حال زره سوزي نو ما ته بيرته ځواب راکړه.

گاونڊی (ناول)

خو بلاخره ما ليک ورته وليکه اوس نو دي
ته سوچ وړی وم چی دا به زه څنگه ورکړم.

ورته خو ليک می پټ په جیب
کی کیخوست او لارم مور څنگ ته ورته می وویل:

مور جانی دوه ورځی وشو چی زه په کور کی یم هغه زموږ ننگر هاری
گاونډی اوبو پسی هم نه راځي داسی راته بڼکاري چی مریضه شوی نه وي.
مور می خندا وکړه او وویل:

داسی نه چی ور باندی مین شوی که څنگه؟
ما ورته وویل:

نه مور جانی زه او مینتوب ډیره لری خبره ده هڅی می پوښتنه وکړه.

مور می وویلی:
هغه مازیگری راځي نو زه خوشحاله شوم..

ما ویل:
کله چی مازیگر شو ليک ورته د څاه په غاړه ږدم او هغه به یی واخلی.

پس له ډیره انتظاره کله چی مازیگر شو زه زر زر کوتی
نه ووتم ليک می ورته د څاه په یوه غاړه کیخوست کله چی هغه
راغله زه نو ورته د کوتی په کونج کی پټ وم خو هغی سطلونه
ډک کړه. په تلو کی یی فکر شو او ليک یی پټ اوچت کړو.

زه هم ورته ډیر خوشحاله شوم نور نو خدای (ج) ته می دعا گانی شروع کړی

گاونڊی (ناول)

خو هله هله په دی کی نو زموږ بڼوونځی هم په سبا باندی
شروع کیدو. نور زه د نتایجو ته په طمعه وم شپه می په سوچونو کی تیره کړه.

او سهار ته بڼوونځي ته لارم ټول ملگري می راغلي وو.

ما هم ټولو سره روغیر وکړو هر چا ویلی:

چی اول نمبره به څوک وي؟

خو ټول زده کوونکي خپلو ټولگیو ته لارل.

زموږ نگران چی استاد بختیار نومیده راغی ټولو ته یی بڼه راغلاست وویل:

بس نور نو دنتایجو ویلو ته یی پیل کړو. په اول سر کی وویل:

آیا تاسو پوهیږئ؟

چی څوک اول نمره ده ټولو وویل: نه استاد وویل:

سهراب اول نمره ده.

ما باور نه کوه کله چی پارچه یی راکړه نو گورم اول نمره شوی وم.

ټولو ملگرو راته مبارکي راکولی ما هم د ټولو نه مننه وکړه

نو راغلم کورته مور می پخلی کولو سلام می واچوو مور ته می وویل:

موری زه اول نمره شوی یم مور می مبارکي راکړه

او بڼکل یی کړم او وویل:

شبابس ځویه

ما ورته ویل موری اوس می نو پلار جان ته ووايه چی سهراب اول

نمره شوی ورته موبایل واخله او هو رښتیا په یاد می شول

مور ته می وویل:

گاوندی (ناول)

موری هغه گاوندی څنگه راځي او کنه؟

مور می وویل:

نه ولا ځویه دا دوه ورځی کیږي هیڅ درک یی نشته خدای شته چی ډیر
می زړه خراب شو په دی خبری ما ویل هلکه داسی نه چی درنه خفه شوی وي.

خو نور نو ماته کور خوند را نکړو بهر ته ووتم
او لارم د خپل ورکشاپ ته هلته هم د پیرودونکو گڼه ګونه وه.

لږ خفه غوندی وم په دی وخت کی استاد صدیق غږ کړل:

وه هلکه ستا څه بیړی غرکه ده. چی په سوچونو کی ډوب یی.

ما ورته وویل: نه نه استاده کومه خبره نشته.

هغی وویل:

نو څومره درته غږ کوم او ځواب نه را کوی.

ما وویل:

هڅی می لږ په سر درد دی. ویل یی بڼه که کومه خبره وي

ما ته ووايه بیا ته خو زما د سترگو په وړاندی را لوی شوی شرمپړه مه.

نور ما هم ورته ټوله کیسه بیان کړه.

خو استاد صدیق هم وویل:

نه نه داسی خبره نده چی پری خفه شی

بس انجونی لږ څه نڅری کوی خو خدای مهربانه دی.

گاونډی (ناول)

ما ورته وویل:

فکر دی وی استاده چی پلار جان می پر ما خبر نده احتیاط کوه. هغه هم ډاډ راکړو ویل بی غمه اوسه.

زه مابنام کورته راغلم سلام می ټولو ته وکړ..

د شپې ډوډی مو وخوړه چای مو وڅکه

زه ولاړم خپلی کوتی ته مونځ می وکړ او دعا می هم وکړ.

خپل ځای کی می ځان واچوو او ځان سره وایم

چی هلکه کله چی سهار تلې ښوونځي ته د هغوي د کور دروازه

وتکوه او پوښتنه وکړه خو بیا هم نکیده همداسی په سوچونو کی خوب یوړم.

یوه ورځ کور کی سودا خلاصه شوی وه مور می را وویل:

سهرابه ځویه دا پیسې واخله او چی کله راتلی نو ځان سره سودا راوړه.

ما وویل:

سمه ده زما خوږی مور جانی.

زه همداسی ووتم زموږ هم همدا یوه لاره وه چی د هغی د کور

مخ نه تیریده عمومی سړک ته کله چی کوڅی سر ته نږدی شوم گورم چی

هغه په دروازه کی ولاړه ده زما زړه نور په درزیدو شو خو توکل پخدای ورغلم.

کله چی د هغوی د دروازی مخی ته ورسیدم ...

نو ترپ شو لیک یی را ته خطا کړو او ژر یی دروازه بنده کړه.

ما هم ژر لیک جیب ته که خو په دی ورځ هم خوشحاله او هم نا قراره وم.

گاونډی (ناول)

لایم بنار ته په گرزیډو گرزیډو می..

سودا می ټوله واخیسته او بیرته د کور په لوری روان شوم.

په ټوله لاره کی همدا سوچ می کوه که هغی راته نه ویلی وي بیا خو نو دا ټول
کلی پریږدم اوله دی ملکه ځم خو بیا می هم ویلی چی نه سهرابه داسی به هغه هم
نه کوی چی ستا زړه مات کړی. خو څه خدای مهربانه ده.

په سوچونو سوچونو ورسیدم کور ته سلام می واچوه.

ټوله سودا می مور ته وسپارله او لایم خپل کوتی ته کله چی ځان می ښه راحته
کړو بیا نو جب ته لاس کړو لیک می اوباستلوداسی یی لیکلی وو:

وَعَلَيْكُمُ السَّلَامُ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

مننه دا چی تا اول زما د روغتیا پوښتنه وکړه.

شکر زه ښه یمه او بل دا چی تا ما ته د خپل د زړه خبره کړی

وه نو ته څه فکر کوی چی آیا زه زړه نلرم او یا په مینه او محبت نه پوهیږم.

نو که ما تا سره مینه نوه کړی ستا دا لیک ما نه وه اخیستی که می مینه درسره
نه درلود په هغه ورځ به می شکولی زه هم مینه در سره لرم ..

او دا بیت یی لیکلی وه

(ستا غونډي جانان مي نصیب شوی ده)

(ولي به سړی اسمان ته نه گوري)

د بیا لیدو په هیله زما سهراب جانه.

داسی ورځ ورسیدی چی زه هم د دولسم ټولگی نه په عالی درجه فارغ شوم ..

گاونڊي (ناول)

او هغه هم فارغه شوه او ما نور نو په بنار کي د کانکور آمادگي پيل کړو
ما به هم په بشپړه توگه په امادگي خپله هڅه کوله زما د مور جاني او پلار جان
دا هيله وه چي زه په اينده کي يو تکړه ډاکټر شم.

ورځي او شپه مي پر ځان يوه کړي وه ..

او خپل درسو کي مي ډير هڅه کوله او همداسي
خپل مينه مي هم کوله په ليکونو مو د يو او بل احوال اخيستو
ځکه چي زه به مابنام له بناره راتلم نو ما سره به زيات وخت نه وو

کله به مي چي ليک وليکه

نو د هغوي د کور مخي ته مي وغرځوه هغي به ليک واخيستو او لوسته به يي او
کله چي زه مابنام په لاره تيريدم هغي به راته ليک مخي ته غوځوه خو همداسي
زموږ مينه هم روانه وه.

يوه ورځ ما ته يي په ليک کي ليکلي وو
چي آيا تا تراوسه ما نه پوښتنه وکړه.

چي ته څومه نمره فارغه شوي آيا تا ما ته کومه ډالي واخيسته نو ما هم ورته
داسي وليکل تا هم ما ته کومه ډالي اخيستي؟
او سهار چي تللم نو ليک مي ورته وغورځوه ..

او لارم بنار کي اول د کانکور امادگي ته لارم بڼه خوندور درس مو وويلي پس له
هغي نه راغلم ورکشاپ ته او تر مابنامه د پيږودونکو سره مصروف وم.

کله چي کوڅي ته داخل شوم هغه را ته په دروازه کي ولاړه وه

او په يو پاکټ کي يوه جوړه

تور رنگ جامي او يو ليک يي راکړو او په منډه لاړه.

گاونډی (ناول)

زه هم کور ته راغلم

مور می دروازه خلاصه کړه سلام می واچوه لاسونه می ورته ښکل کړل
او راغلم کوتی ته پوډی مو وخوړه چای مو وڅکه او زه خپلی کوتی ته راغلم
مونځ می وکړو بیا نو اول می لیک خلاص کړو لیکلی وو:

گرانه زه پوهیږم

ته اول نمره فارغ شوی یی دا دی هم یوه وړه غوندی ډالی
اوس ته ووايه زه خو ولا دوهمه نمره فارغه شوی یم دا ټول ستا د سترگو اثروو
په اخرو کی هیڅ می درس نه ویلی اوس نو ته ما ته څه اخلی .
زه هم په سبا باندی کله چی ښار ته تلم نو ما ځان سره وویل:
چی د انجونو به څه خوبښیری.

مور ته می هم څه نشو ویلی چی د انجونو څه خوبښیری
خو توکل په خدای لایم کله چی ښار ته ورسیدم نو یو دوکان ته ورغلم په
دوکان کی هم ښه بیروبار وه خو لایم و ننوتم
سلام می واچوو

سوچ وری وم چی څه واخلم
د دوکان په بر سر کی د یوی خور نه می پوښتنه وکړه.
چی وبښی خوری زه غواړم چی یوه ښایسته غوندی ډالی خپله خور ته واخلم.
نو د انجو په ذوق نه پوهیږم .

هغی راباندی وخنډل چی وروره دا ته څه وای خو بلاخره راته یی وویل:

ګاونډی (ناول)

چی ته یی کوی یوه ښایسته غونډی جامی هم واخلي هغوی خوشحالیږی
خو ماته هم خبره ښه ښکاره شوه هغی خور ته می وویل:

یو رنگ ورته انتخاب کړه.

هغه هم یوه زنگالی رنگه جوړه انتخاب کړه

څادر می هم ورسره نو پیسې می ورکړی دوکاندارته.

کله چی ماښام شو ما هم ورکشاپ بند کړو راغلم د هغوی د کور مخی ته دروازی
ته نږدی شوم او جوړه می ورته ورکړه.

زه راغلم کورته اوه میاشتی پس زمونږ د ښوونځي د کانکور آزمویڼه اعلان کړه.
نو ما هم ورته ښه ځان چمتو کړی وو.

د چهار شنبی ورځ زمونږ آزمویڼه د کابل په پولیتخنیک پوهنتون کی وو.

دوه شپي وروسته سهار وختی مو حرکت وکړو په لس بجو آزمویڼه پیل کیده.

مونږ په اتو بجو ورسیدو ټول خلک ورته روان وو..

خو ټول ملګري او نور خلک هم راغلل او آزمویڼه مو پیل شو استادان د هر کس
سر ته ولاړ ول زه یی په کیسه کی نه وم ځکه چی ما ډیره خواري کړی وه

اول می خپل انتخابونه سم کړل نور می

د پارچی حلولو ته شروع وکړه ښه وه ښه پارچه می ورته حل کړه.

هر یو چی به خلاص شو نو د آزمویڼه د صحنی نه به وته ماهم ښه پارچه وکړه
او ملګرو ته په تمه وم ټول خلاص شول راغلل او بیرته راغلو ښار ته یو څه
وږي شوی وو لږ چپس مو وخوړ راغلو خپلو کورنو ته.

گاونڊی (ناول)

زه هم ډير ستړی شوی وم نو لایم خپلی کوتی ته
نو قلم او کاغذ می را واخیستو او لیک می هغی ته ولیکه:
سلام زما گرانی نن ورځ می له خیره د کانکور آزموینه وه خو بڼه پخیر تیر شو
او ما هم بڼه پارچه حل کړه او ای ته را ته دعا کوه چی کامیابه شم گرانی بیا هم
تاسره مینه لرم او بیت می ورته ډالی کړو.
(زما تنده ستا په یو نظر شي مات)

(زه یم تبری ته اوبه یي بختوري)

نور زه هم خوب وړی وم سهار د مونځ لپاره مور می را باندی غږ کړو
سهرابه ځویه وه سهرابه پاڅیره چی مونځ به دی قضا شی.
زه ژر پاڅیدم او اودس می وکړه مونځ می ادا کړو او دعا می وکړو بیا چای می
وڅکو او لیک می هم جب ته واچوه
د کوڅی سر ته ورسیدم چی هغی لږ غوندی دروازه خلاصه لیک می ورته ورکړو
او زه ترینه روان شوم کله چی بڼار ته ورسیدم ورکشاپ می خلاص کړو په دوکان
کی می صفایی وکړه ..
او خپلی څوکی کیناستم.

او په انټرنټ کی می گوټی وهلی چی گورم زما د یو ملگری پیغام راغی لیکلی و
سلام سهراب جانه د کانکور د ازموینو پایله نن په لس بجو اعلانیری.

گاونڊی (ناول)

ما هم ورته وويل:

و عليكم السلام مومند جانه.

بڻه شوه چي تا راته خبر را ڪرو ڪنه زه خو خبر نه وم مننه

په خوله دي برکت شه نور زما زره هم په درزیدو شو چي خدايه ته مي
دا هيله پوره ڪري.

چي زما د مور او پلار هم دا هيله ده چي زه په آينده کي يو تکړه ډاکټر شم
نور نو لس بجو ته په طمه شوم
دا دوه ساعته را ته دوه کاله ښکاريده خو لس بجي شوي
گورم چي زنگ راغي مومند ويلي:

هلکه زه خو د ننگرهار اقتصاد کاميابه شوي يم.

زه هم خوشحاله شوم مبارکي مي ورته ورکړه او ماته يي وويل:
ته ځنکه ما ويل ما تر اوسه چک کړي ندی.

هغی را وويل:

راکه ايډي نمبر دی.

ما هم ورکړو نیم ساعت ورورسته يي زنگ وکړو او وويل:
اول شیرینی بیا زه به تا ته حال ووايم.
ما ويل سمه ده.

ګاونډۍ (ناول)

هغې عکس راته په مسنجر کې واستوه گورم چې
د کابل پوهنتون طب پوهنځي ته کامیاب شوی وم نور نو د خوشحالی
نه پو جامو کې نه ځایدم په دې وخت کې نو

زما استاد صديق وويل :

وا هلکه سهرابه څه خبره ده .

ما ويل ورته..

زه د کابل طب پوهنځي ته کامیابه شوی يم استاد هم راته مبارکي راکړه او درې
زړه افغانی انعام یی هم راکړو وويل:

کور ته لږ څه خواږه یوسه!

ما ويل سمه ده.

ماښام نه مخکې استاد اجازه راکړه په ښار کې می میتیایي کیک او کلچي واخیستی
او راغلم کور ته کله چې کوڅی سرته ورسیدم

لږ می تری خپلی گرانی ته ورکړه هغه هم پوه شوه چې سهراب خپلی خوبنی
پوهنځي ته کامیابه شوی او راغلم کور ته مور ته می وويل:

چې مور جانی ځوی دی د کابل طب پوهنځي ته کامیابه شوی نور نو مور می
کلک په غیر کې ونيولم او ښه ډیر یی ښکل کړم او مبارکي راته راکړه.

ما ته یی وويل:

خواږه دی ځان سره راوړی او کنه ما ويل هو هغه جگه شوه په کوڅه کې یی
خواږه وويشه. ټول ملگري می مبارکي ته راتلل ما هم ورنه مننه کوله.

گاونڊی (ناول)

په سبا باندی تلم بنار

ته چی د پوهنتون د اړتیا شیان واخلم کوڅی سرکی راته ولاړه وه..

لیک یی راکړو او بیرته لاړه.

زه هم لایم بنار د اړتیا ټول شیان می واخیستی او ورکشاپ ته لایم..

ډیر خوشحاله وم بڼه په خوشحاله را باندی مابڼام شو

زه نور راغلم کور ته پلار می هم له دندی نه راغلی وه سلام می واچوه.

پس له سلامه وروسته پلار جان می هم مبارکي راکړو

ډوډی هم تیاره شوه نوش جان مو کړ.

پلار می راته یوه ښایسته جوړه کړی وه او وویل:

له خیره سهار ته ځان چمتو کړه پوهنتون ته ما هم ویلی سمه ده.

لایم مونځ می وکړو او ویده شوم.

سهار ته می ځان چمتو کړو لایم کابل پوهنتون ته کله چی ما د هغه ځای فضا او

ماحول ولیدلو نو ډیر می خوښ شو او خدای نه می شکر ادا کړو

خو ټول محصلین خپلو ټولګي ته لاړو د طب پوهنځي عمومی

مدیر راغی او ټولو ته په ورین تندی بڼه راغلاست وویل.

او همدارنګه ټول قوانین یی موږ ته بیان کړل خو په خپل وار سره

ټولو استادانو او محصلینو ځانونه وروپیژندل.

اوله ورځ همداسی تیره شوه

په دولسو بجو رخصت شو او زه سیده به راتلم خپل ورکشاپ ته

تر مابڼامه به می خپله مستریتوب هم کوله خو کله چی مابڼام شو نو دوکان می

بند کړو راغلم کور طرف ته کوڅی ته چی ورسیدم

گاونڊي (ناول)

هغي راته ليک را ڪرو.

ما به اڪثره وخت مونڱ په دوکان کي ڪوه چي قضا نشي
را غلم ڪور ته ٽول ناست وو ڊوڊي تياره شوه پلار مي رانه پوښتنه وکړه
څنگه وه؟

اوله ورځ ما وويل بس شڪر ٻنه وه ٻنه تيره شوه نور زه لارم
اوليک مي را واخيستو داسي ليکلي وو..

سلام گرانه!

زه هغه ورځ پوهه شوم چي تا راته خواږه راڳرل.
اي ما درته هر شپه دعا ڪوله ودي ليدوڅپل د خوبني پوهنځي ته ڪاميابه شوي
اوته پوهيري؟

هغه زما ورور چي په ننگرهارکي پوهنتون ويلي
هغه هم سبا ته له خيره فارغيري

ته څه فڪر کوي چي زه ورته څه واخلم
ڄامي او ڪه يو ٻنایسته غوندي ساعت ورته واخلم ته به زما ورور سره حتمن
روغیراوملگرتيا کوي ڪه نه نو ڊيره گرانه به وي.

رښتيا هغه بله ورځ ستا مور زموږ ڪورته راغلي وه.
او ما هم ٻنه قدر او عزت يي وکړو ما ويل:

که خدای کړی وی زړه یی لاسته راوړم او ستا د مور اینګور شمه چي رښتيا
ووايمه ستا د مور اخلاق مي هم خوښ شو.

گاونډی (ناول)

خو شپې ورځې همداسې په چټکۍ سره تیریدی..
ما هم خپل درسونو کې هڅې کولې یو سمستر پخیر سره پای ورسیدو
زه هم پکې دوم نمبر راغلم.

پس له پوهنتونه به ورکشاپ ته به تلم
ماښام به کور ته راتلم کلی ته د هغې ورور هم راغلی وه.
یو ورځ نو د جمعې مبارکه ورځ لارم جومات ملا صیب جمعه ورکړه
زه نور رو رو روان وم چې هغې ورور هم راپسی وو...
یو بل سره روغیر وکړو

نو له خبرو معلومیدویر پوه او لایقه هلک وه..
د کوڅې سر کې د دوی د کور نه ښکته سره ولاړ وو..
نو ما نه یې پوښتنه وکړه چې نوم مبارک دی څه دی؟
ما وویل:

نوم می سهراب دی.
هغه یوه ټوکه هم وکړه چې رستم دی څه کړو؟
دواړه سره په خندا شو بیا یې وویل:

څه مصروفیت لری؟
ما ورته وویل:
زه د کابل پوهنتون د طب پوهنځی د دوهم سمتسر محصیل یم.
هغه وویل:

ماشالله خدای همیش همداسې کامیابه لره.
ما هم ترینه مننه وکړه.

ګاونډی (ناول)

ورته می زیاته کړه پس له وخته د موبایلو مستری هم یم هغه بیا ټوکه وکړه
نو بیا زما یوه موبایل خراب دی هغه به په تا جوړ کړم .

ما هم وویل:

ولی نه په دواړو سترگو نور مو سره مخه ښه وکړه

او راغلم کور مور ته می وویل:

ته هغه بله ورځ د ګاونډیانو کره تللی وی؟

مور می وویل:

هو ښه څنګه خلک ول ښه خلک ول نور نو مور می شروع وکړه..

چی خویه ډیر ښه خلک دی ټوله کورنی با سواده دی

د ښځی یوه لور چی زمونږ د کور نه به یی چی اوبه وړه هغی زما یی

ډیر قدر او عزت وکړو زما هم ډیره خوښه شوه ما ښه ښه نو سمه ده.

د شپي قلم او کاغذ می واخیسته یو لیک می ورته ولیکه ..

سلام ګرانی!

ستا د ورور سره می روغیر ورکړ هغه تا غوندی خوږ او نرم خویه هلک دی

او ای هغه لا ماسره ټوکی هم وکړه

ما ورته صفا صفا وویلی :

چی خدای دی وکړی زړه یی نور هم نرم شی

او ای کله چی له خیره پوهنتون می خلاص شو مرکه در لیرم.

نو همداسی زمونږ ملګرتیا او درسونه او بلخصوص مینه ښه په خوښی تریده

نو زما د آخري سمسټر یوه میاشت پاتی شوی وه..

ګاونډی (ناول)

چی نور نو باید د دندی په لټه کی هم اوسم
خو بلاخره زه هم د کابل د طب د پوهنځی نه په عالی درجه فارغه شوم.

ټول خپلوان او ملگری مبارکی ته راتله (حتا) زما د گرانی ورور
هم راته راغی مبارکی راکړه.

او یوه بنایسته ساعت یی هم راکړو او د شپې ته یی بلنه هم راکړه
چی بیګا ته زما سره میلمه یی.

ما وویل:

په زیره کی اوس یی نو خوند وکړو.

اوس زه څنگه دا پوه کړم چی زه ستاسو گرانی خور سره مینه لرم.

خوما وویل:

چی سمه ده شپه شوه زنگ یی راغی وویل:

سهرابه لکه چی زما خبره دی له یاده وتی راشه چی ډوډی تا ته ماتله ده
سل زیره می یو کړو او لایم موږ لاړو حجری ته پلار یی هم راغی ورسره
روغیر می و کړو.

فرهاد یعنی د جنی ورور ورته وپیژندلم ورته یی یاده کړه.

پلار جانه دا زما ملگری سهراب نومیزی.

او نن د کابل د پوهنتون د طب پوهنځی نه فارغه شو.

پلار یی هم مبارکی راکړه مننه می تری وکړه.

فرهاد هم ډوډی راوړه ډیر خوندور خوراکونه یی تیار کړي ول
ما نو د شرمه ډیر خوراک هم نه کوو..

فرهاد به راته وویل:

ډاکټره ولی داسی شاته شاته کیږی؟

گاونڊی (ناول)

ما وویل:

ډیره می وخوره خو تر ډیر ناوخته پوری گپ او شپ مو ولگوه
نور مو مخه بڼه وکړه.

راغلم کور ته بیګاه ته خپل ټول تحصیلی سندونه می برابر کړل او سهار لارم د
کابل میوند روغتون ته هلته زما یو ملگری وه هغه را ته دنده پیدا کړه..

او زه یی په دنده وگمارلم ډیر زیات مننه می تری وکړه.
نور نو بیرته چی راتلم ما بنام وه کور ته راغلم..

پلار او مور ته می د خوبني پیغام ورکړو
چی خوی مو میوند روغتون کی د استاد په توګه په دنده وگمارل شو
یو ځل بیا ټولو مبارکی راکړه.

مور می وویل:

شکر خدایه مور می پلار ته وویل: اوس نو د هلک د کوژدی غمه وخوره.

پلار می وویل:

سمه په سبا شپه باندی می مور زما کوتی ته راغله را یی یاده کړه..
خویه که ستا کومه جنی خوبڼه ده ووايه او کنه.

موږ درته ستا د کاکا لور کوو ما مه وویل:

موری زما هغه جنی خوبڼه ده چی ته یی کور ته تللی وی
او ستا قدر او عزت یی کړی وو.

مور وویل:

سمه ده سبا زه بنار ته تللی وم مور می دا خبره د هغی مور سره کړی وه
هغی مور ویلی وو..

ګاونډۍ (ناول)

چی سمه ده چی بیګا ته د فرهاد پلار راشی ور سره غږیږم

ماښام وو زه هم راغلم کور ته ډوډۍ مو وخوړه

مور می راته وویل:

چی ځویه زه نن تللی وم دهغی جنی کره خبره می وریاده کړه.

مور یی وویل:

بیګاه ته یی خپل خاوند سره مشوره وکړي بیا خبر درکوم

زه هم پاسیدم مونځ می وکړو دعا می هم وکړه او ویده شوم.

سهار به روغتون ته تلم مازیګر راتلم ګورم چی مور می نشته کور کی مازیګر

قضا راغله کور او و یی ویل :

مبارک دی شه د جنی کورنی رشته را سره ومنله

ویلی چی بل سبا مرکې ته را شی زما ټول ملګري او خپلوان راغلل

دستمال یی راته راوړه نور نو په کورکی ټن ټکور پیل شو.

پس له پینځه میاشتی مو پریکون وکړو

واده هم ښه په ټنټکور وکړو اوس نو یوه ښکلی ژوند مو پیل کړ.

پای

خدای دی وکړي چی ستاسو د خوښی وړ

ګرځیدلي وي

بناغلي محمد صميم چي د محمد
اسماعيل زوي په ۱۳۷۷ لمريز كال كي
د لغمان ولايت په اليشنگ ولسوالي كي
زيريدلي دي لومړني زده كړي يي د
كابل ښار په ارزان قميت سيمه كي په
۱۳۸۴ لمريز كال په غلام محمد فرهاد
ليسي كي پيل او په ۱۳۹۶ پاى ته
ورسو او په ۱۳۹۸ لمريز كال كي د
احمد شاه بابا كثيرالرشتوي انستيتوت
خڅه يي خپل دوه كلن سند تر لاسه
كړي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library